

*Істомін Олександр,
студент 1 курсу історичного факультету*

Професія вчителя – доля держави

- Чому ти обрав саме її?
- Кого її?
- Професію. Лікар, поліцейський, журналіст, спортсмен – їх безліч, але ти одразу обрав роботу вчителя.
- Озирнися. Що ти бачиш навколо себе?
- Ну, квіти, дерева, люди. Перераховувати я можу дуже довго.
- Це все вірно, але я бачу ще деякі речі.
- Які?
- Чи багато ти читаєш книг за місяць? Тільки чесно!
- Ну-у, можливо одну, іноді дві.
- Чому так сталося, не ставив перед собою іноді такого питання?
- Та чесно, якось склалося так, я і не знаю, навіть, що відповісти.
- Напевно, тобі не треба пояснювати важливість читання, але чому так сталося, що лише я, ти і ще невеликий відсоток людства розуміє це? Чому люди не можуть просто взяти і прочитати хоч якусь книжку? Чи вони гадають, що сидіти в соціальних мережах важливіше?
- Я не знаю.
- В свій час, коли мені було менше років, я був паразитом суспільства. Я нічого не робив, не намагався йти до своїх цілей, бо їх банально не існувало! Мрії? Так вони були. Ходити в коштовних речах та купити новий айфон. Ось і всі мої мрії. Чому так відбувалося? Хм, тоді я ще не здогадувався.
- А зараз?

- Зараз? Коли я прокидався, у мене в голові було лише одне бажання, скоріше повернутися додому. Бо коли я приходив до школи, я бачив одну й ту саму картину – вчитель перевіряє хто прийшов на урок, хто захворів, а хто просто прогулює. Потім він нас опитує по книжці, ніякої свободи в думках, якщо ти сказав щось, що йде супротив слів в підручнику – ти вигадуєш, якщо ти вигадуєш – ти не готовий, мати до школи. Звісно я трохи гіперболізую, але сама сутність моєї думки залишається. І знаєш що я зрозумів, тільки нещодавно?
- Що?
- Першим ученим у житті кожної людини є вчитель. Ти не вважаєш, що це дуже благородна людина?
- Можливо.
- Ти даєш іншим знання, ти є, протягом половини їх часу існування, мамою та татом, ти вірець для них. Як ти гадаєш, скільки людей не стали повноцінними членами суспільства, через недобросовісних викладачів? Багато, я думаю.
- Яюсь тебе це зачепило, адже я просто спитав і не більш того.
- Вчитель єднає людей, єднає народ, бо через нього учні вивчають історію, традиції, пам'ять. Вчитель – головна надія нації. Але ти зараз, можливо, робив вигляд, що слухаєш або й взагалі не слухав. Хоча ти невинний в цьому.
- Просте питання, а ти мені лекцію читаєш. Чому ти вирішив стати вчителем?
- Займаючи посаду вчителя, я хочу збагатити дитячі душі, прищепити їм любов до читання. Хочу вивести із школи справжніх людей, готових до самостійного життя, в глибині їхніх душ повинен запалити вогник любові до тих, хто заслуговує духовної пошани. І якщо я цього доб'юся, то вважатиму себе щасливою людиною. Бо саме це і є моєю мрією.
- І все, більш нічого я від тебе і не вимагав. Тобі на Пушкінську?
- Ні, в університет, до бібліотеки.
- Добре завтра зустрінемося на семінарі.
- Щасливого!